

Az ókor irodalma

Anakreón: Gyűlölöm (Radnóti Miklós fordítása)

Gyűlölöm, azt aki telt kupa mellett, bort iszogatóván,
háborút emleget és lélekölő viadalt.
S kedvelem azt ,aki bölcs és Aphrodité meg a Múzsák
szép adományairól zengve szeretni tanít.

Catullus: Odi et amo (Szabó Lőrinc fordítása)

Gyűlölök és szeretek. Miért? Nem tudom én se, de érzem:
így van ez, és a szívem élve keresztre feszít.

A reneszánsz irodalma

Janus Pannonius: Pannonia dicsérete

Eddig Itália földjén termettek csak a könyvek,
S most Pannónia is ontja a szép dalokat.
Sokra becsülnek már, a hazám is büszke lehet rám,
Szellemem egyre dicsőbb, általa híres e föld!

A felvilágosodás irodalma

Csokonai Vitéz Mihály: Tartózkodó kérelem

A hatalmas szerelemnek
Megemésztő tüze bánt.
Te lehetsz írja sebemnek,
Gyönyörű kis tulipánt!

Szemeid szép ragyogása
Eleven hajnali tűz,
Ajakid harmatozása
Sok ezer gondot elűz.

Teljesítsd angyali szókkal,
Szeretőd amire kért:
Ezer ambrózia csókkal
Fizetek válaszodért.

Csokonai Vitéz Mihály: A Reményhez

<p>Földiekkel játszó Égi tünemény, Istenségnek látszó Csalfa, vak Remény! Kit teremt magának A boldogtalan, S mint védangyalának, Bókol úntalan. Síma száddal mit kecsegtetsz? Mért nevensz felém? Kétes kedvet mért csepegtetsz Még most is belém? Csak maradj magadnak! Biztatóm valál; Hittem szép szavadnak: Mégis megcsalál.</p> <p>Kertem nárcisokkal Végig ültetéd; Csörgő patakokkal Fáim éltetéd; Rám ezer virággal Szórtad a tavaszt S égi boldogsággal Fűszerezted azt. Gondolatim minden reggel, Mint a fürge méh, Repkedtek a friss meleggel Rózsáim felé. Egy híjját esmértem Örömmnek még: Lilla szívét kértem; S megadá az ég.</p>	<p>Jaj, de friss rózsáim Elhervadtanak; Forrásim, zöld fáim Kiszáradtanak; Tavaszmom, vígságom Téli búra vált; Régi jó világom Méltatlanra szállt. Óh! csak Lillát hagytad volna Csak magát nekem: Most panaszra nem hajolna Gyászos énekem. Karja közt a búkat Elfelejténem, S a gyöngykoszorúkat Nem irigyleném.</p> <p>Hagyj el, óh Reménység! Hagyj el engemet; Mert ez a keménység Úgyis eltemet. Érzem: e kétségbe Volt erőm elhagy, Fáradt lelkem égbe, Testem földbe vágy. Nékem már a rét hímetlen, A mező kisült, A zengő liget kietlen, A nap éjre dült. Bájos lágy trillák! Tarka képzetek! Kedv! Remények! Lillák! Isten véletek!</p>
--	--

Kölcsey Ferenc: Himnusz (teljes mű)

A romantika irodalma

Vörösmarty Mihály: Szózat (teljes mű)

Petőfi Sándor: A bánat egy nagy oceán

A bánat? egy nagy oceán.
S az öröm?
Az óceán kis gyöngye. Talán,
Mire fölhozom, össze is töröm.

Petőfi Sándor: Fa leszek, ha...

Fa leszek, ha fának vagy virága.
Ha harmat vagy: én virág leszek.
Harmat leszek, ha te napsugár vagy...
Csak, hogy lényink egyesüljenek.

Ha, leányka, te vagy a mennyország:
Akkor én csillaggá változom.
Ha, leányka, te vagy a pokol: (hogyan egyesüljünk) én elkárhozom.

A 20. század magyar irodalma

Ady Endre: Góg és Magóg fia vagyok én...

Góg és Magóg fia vagyok én,
Hiába döngetek kaput, falat
S mégis megkérdem tőletek:
Szabad-e sírni a Kárpátok alatt?

Verecke híres útján jöttem én,
Fülemben még ősmagyar dal rivall,
Szabad-e Dévénynél betörnöm
Új időknek új dalaival?

Fülemben forró ólmot öntsetek,
Legyek az új, az énekes Vazul,
Ne halljam az élet új dalait,
Tiporjatok reám durván, gazul.

De addig sírva, kínban, mit se várva
Mégiscsak száll új szárnyakon a dal
S ha elátkozza százszor Pusztaszer,
Mégis győztes, mégis új és magyar.

Ady Endre: Kocsi-út az éjszakában

Milyen csonka ma a Hold,
Az éj milyen sivatag, néma,
Milyen szomorú vagyok én ma,
Milyen csonka ma a Hold.

Minden Egész eltörött,
Minden láng csak részekben lobban,
Minden szerelem darabokban,
Minden Egész eltörött.

Fut velem egy rossz szekér,
Utána mintha jajszó szállna,
Félig mély csönd és félig lárma,
Fut velem egy rossz szekér.